

Моя приятелко,

Аз се боя вече за себе си. Ти изпълни толкова много моя живот, че е немислимо да те откъсна. И все пак ти си далече, умишлено или не, но ти си много далече, аз го чувствавам това от последното ти писмо, от обстоятелството, че почти умишлено изобгвах по деликатните въпроси в много писма. Обичах ви аз и двамата, когато бяхте заедно, говорили сме с Герасим за всичко в подробности, по^яхранвах аз неговата любов, а той галеше фантазията ми, че аз ще бъда изцерен, че той ще дойде в Разлог за околийски лекар, аз пък ще стана главен електромеханик на Банската юзина и така ще бъдем щастливи - ти и той, аз и тя (кой знае коя).

По-късно, след раздялата ви, много съмелявах. И още по-късно сега, аз вече пиша няколко работи за вашето минало, работи в които плаче една скръб, за раздялата, но опитния четец, четеца с чувство, би доловил някъде дълбоко нещо друго, нещо което сам не разбирам, но силно и неизмеримо. То ми тежи, потиска ме и аз трябва да му ^{възгор} Може би ще нагне, ^{магиче} дам ^{изход.} Може би ще оредне ^{магиче} се ^{своя} едно, аз немога да го понасям и чакам деня.

Последното ти писмо чаках с непоносима жажда и ето какво ми беше когато го прочетох:

Писмото ти е хладно, както там далече нейде сибирската степ. Размислям аз в каютата си сам за първата ни срещ в оня вак и нещо ме гнети... Засмива мрак: та толкова и далечни сме със теб, че радостта си кратка като миг не бихме следи в един светъл лик, на който бихме служили като в храм?

Незная как ще схванеш всичко това, но вярвай, то не е хленч, нито поетическо изхислица - то е живот. А как ще разбереш живота, то е друго.